

VESA SINERVÄ REKOLAN POLTETUT

REKOLAN POLTETUT

VESA SINERVÄ

REKOLAN POLTETUT

© 2026 Vesa Sinervä

Taitto ja kansi: Books on Demand

*Kustantaja: Blue Crow Publishing Oy, Tähteläntie 8 a 1, 40420, Jyskä,
veesine@gmail.com*

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-196-510-4

Omistettu Hannalle, rakkaalleni

Bêritanista oli outoa seisoskella Pasilan asemalaiturilla odottamassa junaa. Osa hänestä tuntui nousevan liukuportaita asemahalliin, kulkevan suljettujen kahviloiden ohi ja astuvan länsipuolen lasiovista ulos Pasilanraitiolle. Hän oli tehnyt niin satoja kertoja. Ylittänyt Veturitien ja kävellyt muutaman sadan metrin matkan Pasilan poliisiasemalle. Mutta ei enää. Työ Helsingin poliisissa oli ohi. Haikeus oli päällimmäisenä tunteena.

Keskustasta saapuva lähijuna pysähtyi raiteelle 10. Bêritan käveli sisään ja etsiytyi tyhjään välikköön. Hän istui kiinni ikkunaseinään pidellen laukkuja sylissään. Mietti muutaman viikon takaista käyntiään keskusrikospoliisin päämajassa Jokiniemessä. Työhaastattelu ei ollut mennyt kovin hyvin. Siitä huolimatta hänet oli valittu henkirikosyksikköön rikostutkijaksi. Hänen pitäisi olla iloinen ja innostunut, mutta olo oli ristiriitainen. Hänen oli ollut pakko vaihtaa työpaikkaa.

Bêritanin mieli synkkeni. Auringon valo välkehti ohi vilistävien puiden ja rakennusten lomasta. Kaikki oli nyt hyvin, hän yritti vakuuttaa itselleen, mutta tunsikin olevansa yksin päätöstensä ja vakuuttelujensa kanssa. Kunpa edes äiti olisi ollut hänen tukenaan. Äidin suhtautuminen ei auttanut ollenkaan, teki vain kaiken vaikeammaksi. Tämä oli elätellyt mielessään toiveita siitä, että Bêritan vaihtaisi alaa. Äidin lannistavat sanat kaikuivat yhä mielessä. *Milloin lopetat tämän pelleilyn? Työsi on vaarallista. Mikset ole töissä jossain pizzeriassa tai hotellisiivoajana tai vaikka sairaanhoitajana kuten ne muutkin Hewlêristä tulleet tytöt?* Bêritan oli jo 36-vuotias. Hän sai päättää omista asioistaan ihan itse. Milloin äiti tajuaisi sen?

Malmilla Bêritan joutui vetämään jalkoja itseensä päin, jotta vastakkaiselle penkille asettuvan ison miehen polvet eivät koskettaisi häntä. Hän käänsi katseensa ikkunaan. Näki epäselvän heijastuksen mustista paksuista hiuksistaan lasissa. Ikkunan takana tiuhaan vaihtuvan maiseman katsominen rasitti silmiä. Hän sulki ne. Näki mielessään linnun, joka merkitsi kurdeille rauhaa ja turvallisuutta. Painajaisessa, johon hän oli aamulla herännyt, oli liidellyt kattohai-kara juuri ennen kuin vuorten rinteet olivat syttyneet tuleen. Hän oli unessa pikkutyttö. Äiti juoksi pakoon pidellen häntä sylissään.

Äiti kompastui kiviin, ja Bêrîtan lensi äidin sylistä kuivettuneen joen pohjalle. Hän saattoi melkein tuntea hiekkapölyn suussaan. Kun hän oli herännyt, sydän jyskytti rinnassa ja kylmä hiki peitti kasvoja kuin jokin inhottava kelmu.

Bêrîtan avasi silmänsä. Hän ei halunnut ajatella painajaista, koska sen tunnelma oli niin ahdistava. Vastapäätä istuva mies tutkaili puhelimensa näyttöä. Bêrîtanin käsi hakeutui tunnustelemaan laukussa olevaa puhelinta. Hän oli aikeissa alkaa selaamaan otsikoita, mutta huomasi junan hiljentävän. Seuraava pysäkki olisi Tikkurila. Bêrîtan päästi irti puhelimesta. Äiti oli kertonut, että sisällissodan aikaan 90-luvulla haikarat lähtivät Hewlêristä eivätkä enää palanneet. Jotkut kurdivanhukset sanoivat, että haikaroiden lähtö toi sodan. Toiset taas olivat sitä mieltä, että sota sai haikarat lähtemään. Äiti oli ymmärtänyt, etteivät hekään voineet jäädä. He olivat jättäneet Irakin haikaroiden tavoin.

ENSIMMÄINEN OSA

LOHIKÄÄRMENAINEN

1. LUKU

Sisälle keskusrikospoliisin tiloihin päästyään Bêrîtan kertoi vartijalle, kuka oli ja mitä varten oli tullut. Nainen lähti viemään häntä kohti henkirikosyksikköä. Bêrîtan ihmetteli, mistä kaikki taulut käytävillä olivat peräisin. Ilmastointi puhalsi kylmää kattoritilöiden takaa Bêrîtanin päähän. Vartijan poistuttua hän jäi odottamaan henkirikosyksikön sumennetun lasioven taakse, kunnes ovi aukesi. Oviaukossa hymyilevä keski-ikäinen nainen oli Bêrîtania lyhyempi ja hieman tanakka. Vaaleat hiukset olivat klassisen pixie-mallin mukaiset. Bêrîtan muisti hänet työhaastattelusta. Osaston päällikkö, rikosylikomisario Anna-Liisa Åström. Hiukset, huoliteltu meikki ja hyvin istuva virkapuku tekivät pomosta viehättävän näköisen.

”Tervetuloa taloon. Seuraa minua, näytän sinulle työhuoneesi”, Anna-Liisa sanoi nyökäten Bêrîtanin mukaansa.

Bêrîtan seurasi käsilaukustaan molemmin käsin kiinni pitäen Anna-Liisaa pienehköön toimistoon, jossa oli valkoinen sähköpöytä. Pöydän päällä oli kannettava tietokone latausjohtoineen, poliisin virkamerkki, matkapuhelin ja laturi. Työpöydän takana oli pyörällinen työtuoli.

”Täällä tuoksuu vielä Sonjalle”, Anna-Liisa sanoi vakavoituen.

”Sonjalle?” Bêrîtan kysyi, kun ei tiennyt mitä muutakaan olisi voinut sanoa.

”Niin. Sonja oli hyvä tutkija”, Anna-Liisa vastasi katse maassa.

Bêrîtanin silmät suurenivat. ”Onko hän...” Bêrîtan ei voinut sanoa sitä ääneen. Se oli liian suuri sana ensimmäisen päivän aamuna, vaikka toisaalta henkirikosyksikkö saattoi olla aivan sopiva paikka sanoa se.

Anna-Liisa nosti nopeasti katseensa Bêrîtaniin. Ensin otsa rypistyi, mutta sitten hän puhkesi toistelevaan ei-sanaa niin kovalla äänellä, että Bêrîtan astui vaistomaisesti askelen taaksepäin.

”Hän voi hyvin. En tarkoittanut sitä”, Anna-Liisa sanoi heläyttäen ilmoille sellaisen naurun, että Bêrîtan tajusi itse olevansa aivan jäykkä, hyvä että hengitti. ”Olen vain harmissani, etten saanut pidettyä häntä täällä meidän osastollamme. Hän siirtyi tuohon naapuritaloon”, Anna-Liisa sanoi ja osoitti sormellaan huoneen seinää. Pyörähti sitten miettiväisen näköisenä ja osoitti toista seinää. ”No, Vantaan uudelle poliisiasemalle kuitenkin. Menen täällä sisällä aina suunnista sekaisin.”

”Ai, ymmärsin vähän väärin”, Bêrîtan sanoi ja naurahti.

He olivat hetken hiljaa.

”Mitäs vielä? Niin, sinun lähiesihenkilösi on Henry Sahlberg. Hän on rikoskomisario”, Anna-Liisa sanoi ja lisäsi: ”Jätän sinut hetkeksi, jotta voit asettua toimistoosi. Pidetään...” Anna-Liisa katsoi puhelintaan, ”puolen tunnin kuluttua tiimipalaveri, jossa tapaavat Henryn ja toiset tutkijat. Tosin täällä on nyt aika vähän väkeä paikalla. Osa on vuosilomalla, pari sairauslomalla ja niin edelleen. Palaveri pidetään tuolla käytävän päässä, yksikön ulko-oven vieressä. Siinä lukee kokoustila.”

Anna-Liisan lähdettyä Bêrîtan istui tuolille ja nosti käsilaukun pöydälle. Hän kaivoi sieltä esiin ketjullisen virkamerkkikotelon ja alkoi sovittaa uutta virkamerkkiä siihen. Kuva kortissa olisi voinut olla parempi. Hän näytti siltä kuin olisi ollut pakotettu kuvaan tai että ei pitänyt kuvan ottajasta. Hän ripusti ketjun kaulaansa ja pyörähti tuolilla täyden kierroksen.

Bêrîtan oli lymyillyt toimistossaan palaverin alkuun saakka ja odoteli nyt toisia kokoustilassa. Katossa roikkui videotykki. Keskellä huonetta oli ovaalin muotoinen pöytä, jonka ympärillä oli kaksitoista käsinojallista tuolia. Seinän vierustoilla oli lisää tuoleja. Hän käveli huoneessa edestakaisin varoen istumasta vahingossa kenenkään paikalle.

Ovi avautui. Sisään asteli pitkä mies yllään ruskeat väljät samettihousut ja valkoinen lyhythihainen kauluspaita. Mies nyökkäsi ja hymyili Bêritanille kohteliaasti. Harmaantuneet hiukset olivat pääläeltä harvat.

”Markku Lahti”, hän sanoi, kun oli kävellyt Bêritanin viereen ja ojentanut suuren kouransa tälle.

Bêritanin esitellessä itsensä hän huomasi miehen silmiä reunustavat rypyt ja otsan maksaläiskät. Markku tarttui lähimpään tuoliin ja istahti siihen. Ovelta kuului puhetta. Bêritan kääntyi katsomaan puheen suuntaan. Anna-Liisan perässä sisään tuli kahvimukit kassissään kaksi miestä ja yksi nainen, jonka suu kävi tiuhaan, mutta sulkeutui, kun nainen näki Bêritanin.

”Bêritan Hewlêrî, meidän uusi tulokas”, Anna-Liisa sanoi viitaten kädellään Bêritaniin.

Kolme tutkijaa muodosti kättelyjonon ja kävi vuoron perään esittäytymässä Bêritanille. Henry. Kalju keskipituinen mies, jonka vihreät silmät ja aseistariisuva hymy saivat Bêritanin häkeltymään. Miehen kasvoissa oli jotain tuttua, vaikkei Bêritan ollut tavannut häntä koskaan. Hymytön vaalea poninhäntämies kertoi nimekseen Sami. Miehen teepaita kiristyi hauisten ympäriltä. Viimeisenä Bêritania kätteli kaulassa roikkuvan virkamerkin mukaan vanhempi rikoskonstaapeli, jolla oli lyhyet tummat hiukset ja arvoituksellinen katse. Hän skannasi Bêritania päästä varpaisiin eikä sanonut muuta kuin etunimensä, Jutta.

Kun muut olivat istuutuneet, Bêritan valitsi epävarmana paikansa Jutan vierestä, vastapäätä Anna-Liisaa ja Henryä.

Anna-Liisa kohotti otsaansa aloittamisen merkiksi ja loi katseen pöydän ympärillä istuviin rikostutkijoihin. Hän oli aikeissa sanoa jotain, mutta puhelimen värinä keskeytti aikomuksen. Anna-Liisa veti taskusta puhelimen ja katsoi sitä alahuuli mutrussa.

”Ohoh, Jukka soittaa”, hän sanoi itsekseen, nousi tuolista ja käveli ulos huoneesta.

”Jukka on KRP:n apulaispäällikkö”, Markku sanoi Bêritanille.

”Jukka ei yleensä soittale”, Henry hymähti.

”Ehkä hän on kuullut, että täällä on uusi rikoskonstaapeli ja haluaa välittää onnentoivotukset tehtävään”, Jutta ehdotti katsahtaen Bêritania virnuillen.

”Ja kohta sisäministeri kävelee sisään kakun ja laulukuoron kanssa”, Bêritan sanoi saaden toiset nauramaan.

”Hyvä, että sinulla on huumorintajua. Ilman sitä täällä ei pärjää”, Henry sanoi.

”Sinun puheessasi ei kuulu minkäänlainen aksentti. Oletko syntynyt Suomessa?” Jutta kysyi.

”Ai? Itse asiassa en.”

Kukaan ei kysynyt, missä Bêritan oli syntynyt eikä Bêritan nähnyt tarpeelliseksi kertoa, että oli syntynyt Irakissa ja muuttanut Suomeen 6-vuotiaana. Ei hänkään odottanut muiden kertovan, missä nämä olivat syntyneet.

”Mihinkäs se nyt jäi?” Markku ärähti ja katsoi puhelintaan, ”olisi pirusti hommia.”

”Sama täällä”, Sami sanoi hymähtäen.

”Töitä täällä kyllä riittää”, Jutta sanoi kääntyen Bêritaniin päin, ”kuulin, että työskentelit aiemmin Helsingin poliisissa. Olitko kentällä vai?”

Bêritan pudisti päätään. ”Olin vaativassa rikostutkinnassa.”

Jutta hörppäsi kahvia reagoimatta Bêritanin vastaukseen. Yksikön päällikkö käveli takaisin huoneeseen huolestuneen näköisenä. Hän istui tuolille, kumartui eteenpäin kyynärpäiden varassa ja liitti sormenpäät yhteen.

”Mitäpä sitä kiertelemään, sanon sen suoraan. Pihlajavedeltä on löytynyt taas ruumiita”, hän huokaisi. Bêritan saattoi tuntea ilma-piirin sähköistyvän.

Anna-Liisan vieressä istuvan Henryn kasvoilta katosi leppoisuus, joka niillä oli karehtinut. Kuin mielenmaiseman olisi täyttänyt hetkessä mustat pilvet.

”Vanhuksiako?” Jutta kysyi pidellen kämmeniään kahvimukinsa ympärillä.

”Ei kaiketi”, Anna-Liisa sanoi ja pudisti päätään rypyt otsalla, ”mutta jotenkin vaikea uskoa, että noin pienestä kylästä löytyneet ruumiit eivät liittyisi mitenkään hoivakodin tuhopolttoon.”

Henry nousi niin äkisti pystyyn, että tuoli, jolla hän oli istunut kaatui kolisten. ”Totta kai liittyy! Koko tuhopolttotutkinta voidaan sitten vetää pöntöstä alas ja minut voi vaikka hirttää, jos joku haluaa.” Sen sanottuaan hän häipyi kokoushuoneesta.

Anna-Liisa katsoi suu auki Henryn perään. ”Mikäs hänelle tuli?” hän kysyi kääntyen tutkijoihin päin.

Markku piirteli kynällä edessään olevaan paperiin viivoja samalla kun vastasi katse paperissa: ”Eihän siinä tuhopolttotutkinnassa mennyt kuin 11 kuukautta, yöunet ja joiltain meni näköjään hermotkin.”

Bêritan tiesi hyvin, mistä tuhopoltosta puhuttiin. Pihlajavedellä oli palanut edellisvuoden juhannuksena Rekola-säätiön omistama, entinen kunnalliskoti Rekola, joka oli kunnostettu hoivakodiksi 90-luvulla. Tulipalossa kuoli 30 vanhusta ja sairaanhoitaja Saara Mäkinen, jonka uskottiin polttaneen hoivakodin.

”Kävihän se kierroksilla koko kevään. Halusi saada tutkinnan valmiiksi ja unohtaa koko jutun”, Jutta sanoi.

”Ja nyt se siis pelkää, että tutkintaa täytyy arvioida uudelleen näiden murhien vuoksi”, Anna-Liisa totesi ja nyökkäsi ja lisäsi irvistäen, ”niin kuin varmaan täytyykin.”

”Odotellaanko me Henryä tässä vai puhutaanko nyt niistä murhista? Olisi muutakin tekemistä tänään”, Markku sanoi laskien kynän kädestään paperin päälle.

Anna-Liisa vilkaisi kokoushuoneen auki jääneen oven suuntaan ja katsoi sitten Henryn pöydälle jättämää kahvimukia. ”Antaa hänen rauhoittua. Minulla on hyvin niukasti tietoa, jonka voin kertoa hänelle erikseen. Kaksi ruumista löytyi tänä aamuna maastoetsintöjen yhteydessä. Ne olivat toisiinsa kiinni teipattuina puolentoista metrin syvyyteen kaivetussa arkussa.”

Se, mitä Anna-Liisa kertoi, toi mukanaan puoli minuuttia kestävän hiljaisuuden.

”Olivatko vainajat siis arkussa?” Jutta kysyi.

”Niin Jukka sanoi”, Anna-Liisa vastasi. ”Poliisikoiran merkkäamasta paikasta löytyi ruumisarkku, jossa vainajat olivat.”

”Sellaiseen tarvitsee jo hemmetinmoisen kuopan”, Markku sanoi ja jatkoi: ”Miksi siellä muuten tehtiin maastoetsintöjä?”

”En tiedä muuta kuin sen, että etsinnät liittyivät johonkin katoamistapaukseen”, Anna-Liisa vastasi.

”Miten tämä voisi liittyä hoivakodin tuhopolttoon?” Jutta kysyi nojautuen taaksepäin tuolissa.

”Sitä ei vielä tiedetä, mutta meidän täytyy selvittää asia. Jukka lupasi Sisä-Suomen poliisipäällikölle, että olemme mukana tutkinnassa. Se tarkoittaa sitä, että kaksi teistä lähtee tästä palaverista suoraan Pihlajavedelle.”

Anna-Liisan sanat synnyttivät pienen puheensorinan, jonka hän keskeytti ennen kuin se ehti kasvaa. ”Henry oli taktisena tutkinnanjohtajana tuhopolttotutkinnassa. Hän saa jatkaa tutkintaa samassa roolissa tässä uudessa tutkinnassa.” Anna-Liisa vilkaisi nopeasti Markkua ja Juttua ja lisäsi: ”Kai hänestä on siihen? Onko hän työkykyinen?”

”Kyllä se on. Päästelee vain vähän höyryjä ulos”, Markku sanoi huitaisten kädellään sen merkiksi, että Henryn käytöksessä ei ollut mitään ihmeellistä.

”Onhan se ennenkin saanut raivokohtauksia eikä siitä ole seurannut mitään sen kummempaa. Työt ovat hoituneet”, Jutta vakuutti.

Bêritania alkoi huolestua, millainen esihenkilö Henry mahtoi olla. Raivosiko tämä alaisilleen vai esimerkiksi printterille?

”Miksi me emme muuten tiedä, että siellä on tehty maastoetsintöjä ja että siellä on ollut kateissa kaksi ihmistä?” Sami kysyi pöydän päältä.

”Sitä täytyy kysyä Keuruun poliisilta”, Anna-Liisa sanoi käsiään levitellen.

”Minä voisin lähteä Pihlajavedelle Henryn kanssa”, Markku sanoi ja naputti kynän päällä pöydän pintaa.

”Sinähän sanoit juuri, että sinulla on muutakin tekemistä”, Anna-Liisa huudahti. ”Sitä paitsi, jätät vuoden vaihteessa eläkkeelle

ja voit sitten omistautua ravunpyynnille. Tämä tutkinta voi kestää kauan. Parempi, että tutkintaan tulee heti alusta joku muu.”

”Marjako?” Markku kysyi lannistuneen oloisena.

Anna-Liisa osoitti sormellaan tyhjää tuolia Markun vieressä. ”Näetkö päätutkijaa pöydässä? Pihlajavedelle täytyy lähteä heti.”

”Koska Marja on lomalla, tähän ei jää paljon vaihtoehtoja”, Jutta sanoi hymyillen viitaten ilmeisesti itseensä.

”Onhan tässä vaihtoehtoja. Anteeksi vain Jutta, mutta minä haluan, että Bêritan lähtee Henryn mukaan”, Anna-Liisa sanoi luoden Juttaan pahoittelevan katseen.

Bêritan säpsähti kuullessaan nimensä. Tyrmistynyt hiljaisuus laskeutui huoneeseen ja teki ilman paksuksi. Bêritan tunsu olonsa vaivaantuneeksi.

”Eikö olisi parempi, että joku kokeneempi...” hän yritti, mutta pomo nosti etusormen ilmaan.

”Minä päätin juuri, että sinä lähdet Pihlajavedelle Henryn mukaan. Se on varsin sopivaa perehdytystä henkirikosyksikön työhön.”

Bêritan katsoi päällikköä ja nyökkäsi. Hän vilkaisu Juttua ja Markkua, mutta kumpikin tuijotti pöytää. Bêritanin sisällä myllersi. Hän ajatteli lampaiden pehmeää villaa putoilemassa Pohjois-Irakin maa-seudun pölyiseen maahan. *Ajattele lampaitten keritsemistä*, äiti oli sanonut, kun Bêritan oli kuullut lapsena Saddam Husseinista. *Se rauhoittaa.*

PIINAAVAN AJANKOHTAINEN RIKOSROMAANI PALJASTAA VANHUSTENHOIDON PIMEÄN PUOLEN SEKÄ PIKKUKAUPUNGIN SYNKÄT SALAISUUDET.

Rekolan hoivakodin tuhopoltto on järkyttänyt pienen kyläyhteisön lisäksi koko suomalaista yhteiskuntaa. Kertaalleen suljettu tapaus avataan uudelleen, kun Pihlajavedeltä löytyy kaksi ruumista. Uudessa roolissa aloittava Bêrîtan Hewlêrî liittyy omapäisenä tunnetun rikoskomisario Henry Sahlbergin tiimiin. Bêrîtanin asema ulkopuolisena keskusrikospoliisin henkirikosityksikössä ja Henryn sisäinen sovitustyö vanhan tutkinnan johtajana hitaavat kaksikon välille odottamattoman tiiviin kytköksen. Tutkinta Pihlajavedellä johdattaa rikostutkijat pirullisen häikäilemättömien rikosten jäljille.

Vesa Sinervä on lyhyttarinoistaan palkittu kirjailija ja vanhustyön hallinnollisten tehtävien asiantuntija. *Rekolan poltetut* on hänen esikoisromaaninsa.

BoD

BLUE CROW